

72. IKMEM ROKU 87

Baendictiel se skláněla nad postýlkou spící Carteliel. Ráda se dívala, jak usíná, jenže tentokrát ji to netěšilo tak jako obvykle. V duchu se neustále vracela k Azoriovu smutnému úsměvu. Měla pro jeho bolest pochopení. Naneštěstí pro něj se v ní však nemohl dovolit utápnout příliš dlouho. Být cherubínem představovalo značnou zodpovědnost.

Carteliel na okamžik vypadala, že se probudí, a tak Baendictiel zpozorněla. To dítě bylo tak překrásné. Všechna dětská batolata ve srovnání s tak krásnou holčičkou působila nesmírně ošklivě. Natáhla k ní ruku. Jemně ji pohladila po tvářičce. Zdálo se jí, že se Carteliel lehounce usmála.

„Kéž bych tě mohla vidět vyrůstat,“ špitla. „Ale nejde to. My nestárneme. Možná to je ten důvod, proč nemůžeme mít děti. Bohové to tak zařídili, aby zabránili takovým tragédiím,“ povzdechla si. „Přála bych si, aby bohové udělali výjimku.“

Najednou ji jakási nepopsatelná síla odmrštila dozadu. Prudce zaklonila hlavu, její mysl jako by explodovala. Viděla nesčetné množství nejrůznějších výjevů a obrazů. Spatřila tisíce tváří během několika málo okamžiků. Některé z těch výjevů byly dost zřetelné na to, aby si uvědomila, co vlastně vidí.

Ženu krácející v moři mrtvol. Měla černé vlasy a čtyři křídla, po tvářích jí stékaly slzy. Vysokou věž z tmavého kamene roztržštěnou na kusy. Už ji viděla, ale nedokázala si vzpomenout kde. Děsivé bezduché postavy potu-

lující se pustou krajinou, mnohé smrtelně raněné, přesto krácející. A za nimi Chorium řítící se k zemi. Armádu oděnou do zlaté zbroje, vedenou ženou, již před pouhým okamžikem viděla brodit se mrtvými. V očích se jí zrcadlil smutek, ale také zlost a odhodlání. Obrovité zelené oko na obloze. Pod ním vyprahlou zemi bez života. To oko ji sledovalo. Dívalo se přímo na ni. Všechno potemnělo. Hlavu měla najednou prázdnou. Jediné, co zbylo, bylo to oko. Prohlíželo si ji, jeho pohled jako by se jí zarával do těch nejhlubších vrstev duše.

Z transu ji vytrhl dětský pláč. Otevřela oči. Svírala v náručí Carteliel, přelévala do ní veškerou svou moc. Dítě plakalo, křičelo, vrískalo. Baendictiel ho okamžitě položila. Zastavila svou magii. Vyděšeně se rozhlížela po místnosti, přerývavě dýchala. Nechápala, co se to stalo. V hlavě měla ohromný zmatek. Ze všeho, co spatřila, se jí v mysli poskládala jediná věta.

Dávno poté, co zde nebudeme.